

дитѣ на любовта и нѣма да остави братията си въ тежката минута.

Като каза това, той падна на колѣнѣ и всички овладѣ въсторгъ: той издигна рѣцѣтъ си нагорѣ и извика:

— Постигнахъ ли Те, Христе? Достоеи ли съмъ за Тебе?

Винициевитѣ рѣцѣ треперяха, въ очитѣ му блѣстѣхъ сълзи, по тѣлото го избиха трѣпки, отъ голѣма вѣра и любовъ, а Петъръ взе глинена амфора съ вода, приближи се до него и тържествено каза:

— Кръщавамъ те — во имя Отца, и Сина, и Святаго Духа, аминъ.

Тогава религиозниятъ въсторгъ овладя всички присѣтствующи. Чинѣше имъ се, че колибата се напълни съ нѣкаква неземна свѣтлина, че слушатъ нѣкаква музика, че сводътъ на пещерята се отваря надъ главитѣ имъ, че отъ небето слизатъ сонмъ ангели, а тамъ, горѣ, имъ се вѣставаше кръстъ и пробити съ гвоздеи рѣцѣ, които благославяха.

А въ това врѣме отъ улицата достигахъ виковете на хора, които се борятъ и трясѣщи отъ пламъкъ въ горящия градъ.

Край на шестата часть.

---